

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

11 septembrie 2014*

„Trimitere preliminară — Libertatea de stabilire — Libera prestare a serviciilor — Organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) — Directiva 85/611/CEE — Articolul 45 — Noțiunea «plăți către deținătorii de unități» — Predarea către deținătorii de unități de certificate pentru unități nominative”

În cauza C-88/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Cour de cassation (Belgia), prin decizia din 24 ianuarie 2013, primită de Curte la 22 februarie 2013, în procedura

Philippe Gruslin

împotriva

Beobank SA, fostă Citibank Belgium SA,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J. L. da Cruz Vilaça (raportor), G. Arestis, J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 noiembrie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Gruslin, de L. Misson și de J. Meyer, avocats;
- pentru Beobank SA, fostă Citibank Belgium SA, de M. van der Haegen și de A. Fontaine, avocats;
- pentru guvernul belgian, de J.-C. Halleux și de M. Jacobs, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux, de J. Rius și de A. Nijenhuis, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 februarie 2014,

* Limba de procedură: franceza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 45 din Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 138), astfel cum a fost modificată prin Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 1995 (JO L 168, p. 7, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 180, denumită în continuare „Directiva OPCVM”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Gruslin, pe de o parte, și Beobank SA, fostă Citibank Belgium SA (denumită în continuare „Beobank”), pe de altă parte, cu privire la predarea de certificate de unități nominative ale fondului deschis de investiții Citiportfolios (denumit în continuare „fondul Citiportfolios”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Directiva OPCVM a fost modificată în mai multe rânduri înainte de a fi abrogată prin Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, p. 32), prin care s-a efectuat o reformare a Directivei OPCVM. Cu toate acestea, la momentul faptelor din litigiul principal, era aplicabilă aceasta din urmă.
- 4 Al doilea-al cincilea considerent ale Directivei OPCVM, în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal, enunțau:

„întrucât o coordonare a legislațiilor interne care reglementează organismele de plasament colectiv ar fi oportună pentru a apropia, la nivel comunitar, condițiile de concurență dintre aceste organisme și pentru a realiza o protecție mai eficientă și mai uniformă pentru deținătorii de unități; întrucât o astfel de coordonare ar fi oportună pentru a facilita, pentru organismele de plasament colectiv situate într-un stat membru, comercializarea unităților lor pe teritoriul altor state membre;

întrucât realizarea acestor obiective facilitează eliminarea restricțiilor privind libera circulație, la nivel comunitar, a unităților organismelor de plasament colectiv și întrucât această coordonare contribuie la crearea unei piețe de capital europene;

întrucât, având în vedere obiectivele menționate anterior, este de dorit să se stabilească, pentru organismele de plasament colectiv situate în statele membre, norme comune de bază privind autorizarea, controlul, structura și activitatea lor și informațiile pe care acestea trebuie să le publice;

întrucât aplicarea acestor norme comune constituie o garanție suficientă pentru a permite, sub rezerva dispozițiilor aplicabile în materie de circulație a capitalului, organismelor de plasament colectiv situate într-un stat membru să își comercializeze unitățile în celelalte state membre, fără ca acestea din urmă să poată supune respectivele organisme sau unitățile lor oricărei dispoziții, altele decât cele care, în aceste state, nu intră sub incidența domeniilor reglementate de prezenta directivă; întrucât, în cazul în care un organism de plasament colectiv își comercializează unitățile în alt stat membru decât cel în care se află situat, este oportun, cu toate acestea, să se prevadă că trebuie să se ia orice măsură necesară pentru ca deținătorii de unități din acest alt stat membru să poată să își exercite cu ușurință drepturile financiare aici și să dispună de informațiile necesare”.

5 Articolul 1 alineatul (6) din Directiva OPCVM prevedea:

„Sub rezerva dispozițiilor în materie de circulație a capitalului, precum și a articolului 44, a articolului 45 și a articolului 52 alineatul (2), niciun stat membru nu poate aplica alte dispoziții de orice fel în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru [organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)] situate în alt stat membru sau pentru unitățile emise de aceste OPCVM-uri, în cazul în care aceste OPCVM-uri își comercializează unitățile pe teritoriul său.”

6 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din această directivă:

„Pentru a-și desfășura activitatea, un OPCVM trebuie autorizat de autoritățile statului membru în care este situat [...]

Această autorizație este valabilă în toate statele membre.”

7 În cadrul secțiunii VIII din directiva menționată, intitulată „Dispoziții speciale aplicabile OPCVM-urilor care își comercializează unitățile în statele membre, altele decât cele în care sunt situate”, articolul 44 alineatul (1) din aceasta prevedea:

„Un OPCVM care își comercializează unitățile în alt stat membru trebuie să respecte actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în acel stat, care nu intră sub incidența domeniului reglementat de prezenta directivă.”

8 Articolul 45 din aceeași directivă avea următorul cuprins:

„În ipoteza prevăzută la articolul 44, OPCVM-ul trebuie, între altele, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în statul membru de comercializare, să ia măsurile necesare pentru ca plățile către deținătorii de unități, răscumpărarea sau rambursarea unităților, precum și transmiterea informațiilor care îi revin OPCVM-ului să fie asigurate deținătorilor de unități din acest stat.”

9 Punctul 1.10, care figurează sub coloana 1, intitulată „Informații privind fondul deschis de investiții”, din schema A anexată la Directiva OPCVM avea următorul cuprins:

„Detalii privind natura și caracteristicile principale ale unităților și mai ales:

- natura dreptului (real, de creanță sau altul) reprezentat de unitate
- titluri originale sau certificate reprezentative pentru aceste titluri, înscrierea într-un registru sau cont
- caracteristicile titlurilor: nominale sau la purtător. [...]

[...]”

Dreptul belgian

- 10 Articolul 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990 privind operațiunile financiare și piețele financiare (*Moniteur belge* din 22 decembrie 1990, p. 23800, denumită în continuare „Legea din 4 decembrie 1990”), în versiunea în vigoare la momentul situației de fapt din litigiul principal, prevedea:

„Organismul de plasament prevăzut la primul paragraf trebuie să desemneze un organism prevăzut la articolul 3 punctele 1° și 2° pentru a asigura distribuirea către deținătorii de unități, vânzarea sau răscumpărarea unităților, precum și transmiterea [...] informațiilor care revin organismului de plasament colectiv.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 11 Din decizia de trimitere și din dosarul prezentat Curții reiese că fondul Citiportfolios este un fond deschis de investiții de drept luxemburghez, a cărui administrare este asigurată de societatea de drept luxemburghez Citiportfolios și a cărui bancă depozitară este societatea de drept luxemburghez Citibank Luxembourg.
- 12 Prospectul fondului Citiportfolios a fost distribuit în Belgia de Beobank, în calitate de organism desemnat de societatea Citiportfolios, în conformitate cu articolul 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990.
- 13 Domnul Gruslin, cetățean belgian, cu reședința în Belgia, a investit, între 12 și 24 ianuarie 1996, în fondul Citiportfolios prin subscriere de unități direct în Luxemburg, la societatea Citibank Luxembourg. Beobank nu a fost implicată în calitate de domiciliu de subscriere și nu a perceput niciun comision în această calitate.
- 14 La 9 septembrie 1996, societatea Citibank Luxembourg a încetat, cu începere de la 17 septembrie 1996, toate relațiile sale privind conturile și raporturile comerciale cu domnul Gruslin și i-a solicitat să își retragă până la această dată toate fondurile și valorile mobiliare care se mai găseau în conturile sale. Domnului Gruslin i s-a notificat că, în absența oricăror instrucțiuni privind tranzacțiile de efectuat pentru lichidarea unităților din fondul Citiportfolios, aceste unități vor fi înregistrate pe numele său în registrul deținătorilor de unități al emitentului. La 14 octombrie 1996, neprimind instrucțiuni din partea domnului Gruslin, societatea Citibank Luxembourg a înregistrat respectivele unități.
- 15 În luna decembrie 1996, domnul Gruslin a trimis o scrisoare către Beobank pentru a obține predarea certificatelor reprezentative ale unităților care au fost înscrise pe numele său în registrul deținătorilor de unități ale fondului Citiportfolios. Beobank a răspuns că, din moment ce unitățile au fost cumpărate direct de la societatea Citibank Luxembourg, acestea nu erau înregistrate în dosarul deschis pe numele domnului Gruslin la Beobank. Aceasta din urmă i-a semnalat transmiterea dosarului societății Citibank Luxembourg pentru acțiuni ulterioare.
- 16 La 14 ianuarie 2008, domnul Gruslin a introdus o procedură în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) pentru a obține ca Beobank să fie obligată să îi predea certificatele menționate pentru a putea dovedi proprietatea asupra unităților pe care le-a scris. Întrucât acțiunea sa nu a fost admisă la finalul procedurii în fața acestei instanțe, acesta a formulat apel împotriva deciziei acesteia, întemeindu-se în special pe articolul 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990.
- 17 Prin hotărârea din 11 ianuarie 2011, cour d’appel de Bruxelles (Curtea de Apel din Bruxelles) a declarat nefondată cererea domnului Gruslin de predare a certificatelor în cauză, subliniind printre altele că, în măsura în care articolul 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990 constituia transpunerea

în dreptul belgian a articolului 45 din Directiva OPCVM, noțiunea „distribuire” care era utilizată în acesta trebuia înțeleasă în sensul că nu privea predarea de certificate ale unităților, astfel cum susținea domnul Gruslin, ci „plata” către deținătorii de unități.

- 18 Domnul Gruslin a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. În susținerea acestei acțiuni, el invocă în special faptul că, potrivit articolului 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990, predarea de certificate ale unităților face parte din sarcinile încredințate Beobank pentru fondul Citiportfolios.
- 19 În aceste condiții, Cour de cassation (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 45 din Directiva [OPCVM] trebuie interpretat în sensul că noțiunea «plăți către deținătorii de unități» vizează și predarea către deținătorii de unități a unor certificate pentru unitățile nominative?”

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale

- 20 Prin actul din 6 martie 2014, depus la grefa Curții la 10 martie 2014, domnul Gruslin a solicitat, în urma concluziilor avocatului general prezentate la 13 februarie 2014, conform articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții, redeschiderea procedurii orale, subliniind în esență că, la punctul 48 din concluzii, avocatul general menționase un principiu juridic inedit, care nu ar fi fost abordat de părți în observațiile lor.
- 21 În primul rând, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul de procedură al Curții, aceasta poate să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- 22 În al doilea rând, conform articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general are rolul de a prezenta în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții, necesită intervenția sa. În exercitarea acestei misiuni, îi este permis să analizeze, dacă este cazul, o cerere de decizie preliminară prin încadrarea acesteia într-un context mai larg decât cel strict definit de instanța de trimitere sau de părțile din litigiul principal. Întrucât nici concluziile avocatului general, nici motivarea pe care sunt întemeiate acestea nu sunt obligatorii pentru Curte, redeschiderea procedurii orale nu este indispensabilă de fiecare dată când avocatul general ridică o problemă de drept care nu a făcut obiectul unei discuții între părți (Hotărârea Pohotovost, C-470/12, EU:C:2014:101, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 23 În prezenta cauză, Curtea, după ascultarea avocatului general, apreciază că dispune de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebarea adresată și că observațiile prezentate în fața acesteia, printre altele și de domnul Gruslin, s-au referit la aceste elemente.
- 24 În consecință, cererea privind redeschiderea procedurii orale trebuie respinsă.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 25 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă obligația prevăzută la articolul 45 din Directiva OPCVM, potrivit căreia un OPCVM care își comercializează unitățile pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care este situat trebuie să

asigure plățile către deținătorii de unități în statul membru de comercializare, trebuie interpretată în sensul că aceasta include și predarea către deținătorii de unități a unor certificate reprezentative pentru unitățile care sunt înscrise pe numele lor în registrul deținătorilor de unități al emitentului.

Cu privire la admisibilitate

- 26 Comisia Europeană își exprimă îndoiala cu privire la admisibilitatea întrebării preliminare, pentru motivul, în esență, că domnul Gruslin s-a deplasat el însuși în Luxemburg pentru a subscrie unitățile direct la societatea Citibank Luxembourg, în timp ce obiectivul urmărit de Directiva OPCVM ar viza mai degrabă protecția deținătorilor de unități care fac investiții prin recurgerea la un intermediar stabilit într-un stat membru distinct de cel în care este situat OPCVM-ul. Prin urmare, această directivă nu își găsește în mod necesar aplicare în litigiul principal.
- 27 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, procedura instituită la articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale, cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea Fish Legal și Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 28 Întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea nu poate refuza să statueze asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională decât dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea Fish Legal și Shirley, EU:C:2013:853, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 29 Nu se contestă, pe de o parte, că fondul Citiportfolios este situat în Luxemburg și că unitățile sale au fost comercializate în Belgia. Pe de altă parte, articolul 138 al doilea paragraf din Legea din 4 decembrie 1990 urmărea transpunerea în dreptul belgian a articolului 45 din Directiva OPCVM, domnul Gruslin bazându-se pe aceste dispoziții pentru a obține predarea certificatelor în discuție în litigiul principal. În consecință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 22 din concluzii, nu rezultă că întrebarea preliminară, care privește în mod strict interpretarea acestui articol, este fără legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 30 Rezultă din ceea ce precedă că întrebarea preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

- 31 Directiva OPCVM nu definește noțiunea „plăți către deținătorii de unități” care figurează la articolul 45 din aceasta.
- 32 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, din cerințele atât ale aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și ale principiului egalității rezultă că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale acesteia trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (Hotărârea Fish Legal și Shirley, EU:C:2013:853, punctul 42 și jurisprudența citată).

- 33 Din al doilea-al patrulea considerent ale Directivei OPCVM rezultă că, în vederea asigurării liberei comercializări a unităților OPCVM-urilor în cadrul Uniunii, această directivă urmărește coordonarea legislațiilor interne care reglementează OPCVM-urile, astfel încât, pe de o parte, să apropie, în Uniune, condițiile de concurență dintre aceste organisme și, pe de altă parte, să asigure o protecție mai eficientă și mai uniformă pentru deținătorii de unități. În acest scop, această directivă stabilește norme comune de bază privind autorizarea, controlul, structura, activitatea și informațiile pe care OPCVM-urile trebuie să le publice.
- 34 Din cuprinsul articolului 1 alineatul (6) din Directiva OPCVM coroborat cu al cincilea considerent al acesteia reiese că libera comercializare a unităților OPCVM-urilor în cadrul Uniunii implică, pentru OPCVM-urile situate într-un stat membru, posibilitatea să își comercializeze unitățile într-un alt stat membru fără ca acesta din urmă să poată aplica alte dispoziții de orice fel în domeniile reglementate de această directivă.
- 35 Astfel, conform articolului 4 alineatul (1) din directiva menționată, pentru a-și desfășura activitatea, orice OPCVM trebuie autorizat de autoritățile statului membru în care este situat, iar această autorizație este valabilă în toate celelalte state membre.
- 36 În același mod, articolul 44 alineatul (1) din aceeași directivă prevede că, atunci când un OPCVM își comercializează unitățile în alt stat membru decât cel în care este situat, trebuie să respecte actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în acel stat care nu intră sub incidența domeniului reglementat de Directiva OPCVM.
- 37 Totodată, în aceeași situație, articolul 45 din această directivă prevede că OPCVM-ul trebuie, între altele, să ia măsurile necesare pentru ca plățile către deținătorii de unități, răscumpărarea sau rambursarea unităților, precum și transmiterea informațiilor care îi revin să fie asigurate deținătorilor de unități din acest stat. Această dispoziție precizează că măsurile trebuie luate în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în statul membru de comercializare.
- 38 Din al cincilea considerent al Directivei OPCVM rezultă că articolul 45 din aceasta urmărește să garanteze existența unor mecanisme care să permită participanților să își poată exercita cu ușurință drepturile financiare în statul membru de comercializare, precum și transmiterea în acest stat membru a informațiilor care trebuie furnizate deținătorilor de unități de OPCVM.
- 39 Trebuie arătat în acest context că, chiar dacă o multitudine de prestații, pe care Beobank le menționează în observațiile sale, pot fi legate de subscrierea și de deținerea de unități ale unui OPCVM, din cuprinsul articolului 45 din Directiva OPCVM rezultă totuși că acest organism nu este obligat să asigure în statul membru de comercializare decât plățile către deținătorii de unități, răscumpărarea sau rambursarea unităților și transmiterea de informații.
- 40 În consecință, trebuie să se constate că legiuitorul Uniunii a considerat necesar și suficient în același timp, pentru a realiza o protecție mai eficientă și mai uniformă a deținătorilor de unități, să impună OPCVM-urilor obligația de a garanta deținătorilor de unități în statul membru de comercializare cele trei prestații despre care este vorba la punctul anterior.
- 41 În special, dispozițiile Directivei OPCVM care reglementează drepturile financiare ale deținătorilor de unități și obligațiile de informare ale acestora din urmă care revin OPCVM-ului nu cuprind nicio prevedere în ceea ce privește modalitățile de reprezentare, de deținere și de circulație a unităților unui OPCVM, nici în ceea ce privește mijloacele de probă a proprietății unităților în vederea exercitării de către titularul lor a drepturilor aferente acesteia.
- 42 Astfel cum au observat atât avocatul general la punctul 32 din concluzii, cât și Comisia, forma sub care este emisă o unitate este legată intrinsec de modul în care proprietatea unităților poate fi demonstrată, iar drepturile aferente exercitate.

- 43 În această privință, trebuie subliniat, de altfel, că punctul 1.10, care figurează sub coloana 1, intitulată „Informații privind fondul deschis de investiții”, din schema A anexată la Directiva OPCVM, enumeră informațiile care trebuie furnizate deținătorilor de unități în ceea ce privește natura și caracteristicile principale ale unităților care urmează a fi emise de către OPCVM, inclusiv forma de reprezentare a acestora, și anume dacă vor fi reprezentate printr-un titlu original, printr-un certificat reprezentativ ori prin înscrierea într-un registru sau cont, precum și mențiunea dacă titlurile vor fi emise sub formă nominală sau la purtător.
- 44 În consecință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 29 din concluzii, trebuie să se concluzioneze că Directiva OPCVM nu reglementează domeniile menționate mai sus, limitându-se să stabilească o obligație de informare a deținătorilor de unități în această privință.
- 45 Prin urmare, un deținător de unități nu se poate întemeia pe articolul 45 din această directivă și în special pe obligația care revine OPCVM-ului de a asigura plățile către deținătorii de unități din statul membru de comercializare, în scopul de a obține de la serviciul financiar al acestui organism predarea unui certificat reprezentativ al unităților pe care le-a subscris.
- 46 O astfel de interpretare este susținută de articolul 19 alineatul (3) litera (m) din Directiva 2009/65 coroborat cu considerentul (22) al acesteia. Astfel, reiese în mod explicit că conținutul registrului deținătorilor de titluri de participare, organizarea ținerii registrului, precum și locul păstrării acestuia sunt stabilite fie de normele statului membru de origine al OPCVM-ului, fie în reglementările interne ale societății de administrare a acestui organism.
- 47 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că obligația prevăzută la articolul 45 din Directiva OPCVM, potrivit căreia un OPCVM care își comercializează unitățile pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care este situat trebuie să asigure plățile către deținătorii de unități în statul membru de comercializare, trebuie interpretată în sensul că nu include și predarea către deținătorii de unități a unor certificate reprezentative pentru unitățile care sunt înscrise pe numele lor în registrul deținătorilor de unități al emitentului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Obligația prevăzută la articolul 45 din Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum a fost modificată prin Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 1995, potrivit căreia un organism de plasament colectiv în valori mobiliare care își comercializează unitățile pe teritoriul unui alt stat membru decât cel în care este situat trebuie să asigure plățile către deținătorii de unități în statul membru de comercializare, trebuie interpretată în sensul că nu include și predarea către deținătorii de unități a unor certificate reprezentative pentru unitățile care sunt înscrise pe numele lor în registrul deținătorilor de unități al emitentului.

Semnături